

[Dorte Bennedsen]

ker. Er ministeren ikke vidende om, at da Tjernobylulykken sker, kommer den første melding faktisk fra Sverige og ikke fra Sovjetunionen? Derfor er det vigtigt, at vi er i stand til at melde, selv om vi ikke har atomkraftværker selv.

Ministerens sidste svar indeholdt alle mulige tekniske forklaringer, som jeg ikke skal betvivle rigtigheden af, al den stund jeg ikke kender meget til dem, men det korte af det lange er: Var det ikke rimeligt, hvis teknikken har betydet denne udsættelse, at ministeren så havde meldt tilbage til Folketinget?

Det er to år siden, Folketinget enstemmigt tog denne beslutning, og vi har ikke hørt noget til sagen, før den i sidste uge bliver rejst af hr. Jimmy Stahr. Hvorfor har ministeren ikke, da han bliver var, at tiden er løbet, meldt tilbage til Folketinget?

Jeg må også spørge ministeren – for i hans sidste svar lå i virkeligheden, at det var en forkert beslutning, der var taget: Mener ministeren i virkeligheden det?

Jimmy Stahr (S):

Jeg blev selvfølgelig glad og lidt mere tryk, da ministeren sagde, at han ville opfylde det, vi havde bestemt her i Folketinget. Det er jo i hvert fald et fremskridt. Men jeg må stadig væk sige, at der er gået halvandet år. Der er i virkeligheden gået meget mere end halvandet år, for det er halvandet år siden, indenrigsministeren fik det, men inden da havde sagen ligget et halvt år efter Finansudvalgets beslutning. Dengang lå det godt nok i et andet ministerium, men der blev også lavet forarbejde i Miljøministeriet, og før det havde Risø arbejdet med sagen et år.

Nu kommer ministeren faktisk og siger, at efter at have arbejdet med det her i tre år – eksperterne har arbejdet med denne sag i tre år – mener ministeren stadig væk ikke, at han kan udbyde det i licitation eller på andre måder finde ud af, hvor målestationerne skal være.

Og så vil jeg gerne lige have lov at spørge: Mener ministeren virkelig, at de mobile målehold på landets seks civilforsvarskaserner kan bruges til internationalt at give meldinger tilbage, når der tydeligt står i ministerens svar til mig, at det, de målehold skal kunne, er: Måle strålingen i almindelighed – det kan vi gøre på de fleste gymnasier med vores geigertællere – få overblik over den naturlige stråling og øve mandskabet i at anvende udstyret.

Mener ministeren, at vi kan byde Tyskland f.eks., hvis der sker en atomulykke i Storebælt, at vi har målt det med to eller tre civilforsvars – jeg ved ikke, hvad sådan nogle hedder – medlemmer, der står med en geigertæller ved Storebælt? Mener ministeren, at vi kan bruge det til varslings?

Og så blev det sat i gang i onsdags.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil gerne sige til begge spørgere om tidspunktet for det operative anlæg, at vi satser stadig på, at det samlede anlæg, de stationære stationer, skal være operative her i 1989, som det var forudsat ved aktstykket. Det er stadig det mål, vi har.

Jeg har sagt, at havde vi på et tidligere tidspunkt kendt det tidsforbrug, der rent faktisk har vist sig nødvendigt, så havde jeg informeret Folketingets Finansudvalg om, at det tager den tid.

Må jeg vende tilbage til spørgsmålet om de mobile måleenheder. Det er altså en del af projektet, der er rykket frem. Det var ikke forudsat, at vi skulle have de mobile målehold etableret i efteråret 1988. Det var af hensyn til problemet med den russiske satellit »Kosmos«, vi skulle være i stand til at måle.

Om det kvalitative skal man også vide, at det er de mobile målehold, der giver kvaliteten. Det er dem, der rykker ud, når man har fået en varslings eller et signal – senere fra faste stationer – og kontrollerer: Hvad er målingen rent faktisk fordelt på det geografiske område og ikke blot på de ti målestationer, hvor de nu engang befinder sig?

Kvaliteten ligger i det måleudstyr, vi er i besiddelse af. Jeg vil blot sige: Det er et avanceret målesystem, hvor vi både måler gammastråler og betastråler, så det er et resultat, vi er i stand til at informere med, hvad vi er pligtige til efter de aftaler, vi har indgået.

Jimmy Stahr (S):

Nu skal det her selvfølgelig ikke være en ekspertdebat, da hverken ministeren eller jeg tilsyneladende er eksperter på det radioaktive område.

For mig er det simpelt hen et spørgsmål om, at jeg er bange for det her. Og lidt af det, jeg har lært i skolen, har jeg dog beholdt, og en af tingene er, at jeg tror ikke, det er rigtigt, hvad mi-